

stændig Reform af vor Apothekerlovgivning. Jeg tror ikke, at denne vil blive tilfredsstillende, før der virkelig bliver givet Befolkningen Sikkerhed for, at der kan blive anlagt flere Apotheker, og Lægerne kunne blive betydelig nedsatte. Men for at det skal kunne ske, anser jeg det for aldeles nødvendigt, at der efterhaanden sker en Aflysning af Apothekerprivilegierne. Saa vi det gennemført, vil det ikke være vanskeligt at drage de reelle Grændser i de nævnte Retninger. Da ville Apothekerne blive Statsembedsmænd, Lønnede som saadanne, og da er der ikke længere noget Næringsspørgsmaal, som gjør Vanskeligheder i saa Henseende, derved at Apothekerne ikke ville overlade den og den Handel til Materialisterne og Materialisterne ikke den og den Handel til Apothekerne. Det vil jo ganske vist være det vanskelige Punkt i Spørgsmaalet. Jeg haaber derfor, at dette Lovforslag maa være et indledende Skridt til en gennemgaaende Reform af hele vort Medicinalvæsen.

Stürup: Efter hvad der allerede er yttret, skal jeg kun tillade mig nogle korte Bemærkninger til Lovforslaget, saaledes som det foreligger. I Paranthes turde jeg maasse gjøre den Bemærkning til den sidste ærede Taler, at, naar han mente, at det skulde hedde „Gifter“, saa er Tingene vist den, at det hverken skal hedde „Gifter“ eller „Gifte“, men „Gift“. Hvad der har forundret mig, mest ved Lovforslaget er, at man giver Kjøbmænd og Grosserere Tilladelse til at handle med Gift, men derimod ikke giver Materialister samme Tilladelse. Her kommer jeg for Næsten ogsaa til at gjøre en lille Bemærkning i Paranthes til det ærede Medlem for Horsens (Bajer), der holder saa meget af at fordanske eller bruge danske Ord. „Grosserer“ er hverken et dansk eller fremmed Ord og hvorledes det er kommet i Brug, maa Vorherre vide, saa det maatte være en passende Leilighed for det ærede Medlem til at faae det ud af Verden. — At man ikke har givet Materialisterne samme Tilladelse, er som sagt Noget, jeg ikke fattet. De fleste, ja jeg tror, at man her hjemme tør sige, alle Materialister ere jo Folk, der have farmaceutisk Examen, altsaa Folk, der have Kjendskab til Gift og Giftstoffer, og dernæst har Materialisten efter den Maade, hvorpaa hans Varer ere lagrede, stor Lethed ved at anvende de Forsigtighedsregler, som ere absolut nødvendige. Han har en Lethed ved at anvende dem, som ikke engang Apothekerne have, og jeg tør sige, at den Apotheker, som har nogen større Smaahandel, vil meget gjerne være fri for Gift-handel, idet den Tidsspilde, denne forarsager, slet ikke staar i Forhold til Fortjenesten derpaa. Det ligger dernæst i Sagens Natur, at en Kjøbmand, hvor dygtig han ellers maatte være, dog ikke ifølge hele sit Forhold og sin Opdragelse har noget rigtigst Kjendskab

til Giftstoffer, men deraf følger igjen ganske naturlig, at han ogsaa behandler Tingene med Ligegyldighed, fordi han ikke kender den Fare, der er ved den. Man har et gammelt Ord i Handelsverdenen, der siger, at en Kjøbmand skal aldrig besatte sig med Varer, han ikke kender, og i det her foreliggende Tilfælde kan det faae en dobbelt Betydning, at han desuagtet giver sig af med den Slags Varer, nemlig ikke blot Betydning for ham selv, men ogsaa for Andre, som derved kunne komme til Skade. Materialisten derimod kender de Varer, og derfor vil han ogsaa vide, hvorledes de skulle behandles. Naar det ærede Medlem for Præstø Amts 3die Valgkreds (Leth) mente, at det var ikke nødvendigt, at der paa Etiketterne stod „Gift“, da tror jeg dog, det er rigtigst, at det staar der, thi de fleste af de Ting, der nævnes i § 17, og som ustyldigvis kaldes „for Sundheden farlige Stoffer“, ere meget stærk Gift. Mangen en Lærling, der faar et saadant Stof i Haanden, veed ikke, at det er Gift; fordi der staar Cyanalium eller et hvilket som helst andet Navn, er det ikke sagt, at han veed, at det er saa giftigt et Stof, som det er, men staar der „Gift“, saa veed han dog, hvad Gift er og vil selvfølgelig tage sig bedre i Agt. Det ærede Medlem berørte Anilin. Jeg tror, at i det daglige Liv har man i Grunden ikke Idee om, hvilken forfærdelig Gift det er, og det er egentlig et Spørgsmaal, om det burde være tilladt, at saa at sige alt det Blæt, vi bruge, laves med Anilin; det er et saa giftigt Stof, at en simpel Fortyndning af Blæt, der godt kan gaa for Rødvind, kan slaa en hel Mængde Mennesker ihjel. Det bliver ogsaa brugt navnlig af Skomagere til at pudse Støvlelede med for at give dem Glans og et smukkere Udseende, men det er saa giftigt, at, naar en gjør sin Finger vaad, stryger den paa en saadan Pæl og derefter putter den i Munden, skal han nok føle, han har faaet Gift i Munden. At Sagen ligger nærmest for Materialister, fremgaar ligeledes deraf, at alle de Artikler, der nævnes i § 17, netop ere dem, som Materialisterne have. Naar der i Lovforslaget fordres særskilt Tilladelse til, at Rottetrudt skal henlægges paa Loldboden længere end 14 Dage, da indser jeg ikke Nødvendigheden af en saadan Tilladelse. Man maa dog forudsætte, at der paa Loldboden er et aflukket Sted, hvor Gift henlægges, og det vilde ialtsald være usforpærligt, om det ikke fandtes; men er saa en Kasse med Arsenik lagt ind i et saadant Aflukke, skulde man dog synes, at den var meget godt bevaret der, og at det er temmelig ligegyldigt, om den ligger der i 14 Dage eller 14 Uger. At man her paabyder en tydelig Etiket med Paastrift „Gift“, „Arsenik“, er fuldkommen i sin Orden; men jeg maa dog gjøre opmærksom paa, at netop dette gjør det endnu mere nødvendigt, at en saadan Kasse med Gift bliver henlagt i et Aflukke, hvortil kun betroede Personer have